

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 1 sierpnia 2024 r.

DIH-3.707.74.2024.JS

DECYZJA DIH-3.92.2024

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 poz. 572), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr 31/2024 Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 8 maja 2024 r. (nr akt: WN.8361.79.2024), na mocy której nałożono na przedsiębiorcę INTEGRAL TRADE Sp. z o.o. z siedzibą w Niepołomicach karę pieniężną w wysokości 3 500 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniach 22 lutego i 5 marca 2024 r. inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (dalej: „Małopolski WIH” lub „organ pierwszej instancji”), działając na podstawie upoważnienia WN.8361.79.2024 z 22 lutego 2024 r. przeprowadzili kontrolę w sklepie, należącym do ww. przedsiębiorcy.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) - dalej jako „Prawo przedsiębiorców”, 8 lutego 2024 r. skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (WN.8361.79.2024), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli. Pismo odebrano 13 lutego 2024 r.

W toku kontroli sprawdzano przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach” i rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r.

w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Kontrolą prawidłowości uwidaczniania cen objęto 237 partii różnego rodzaju towarów stwierdzając uchybienia w stosunku do 84 rodzajów towarów w opakowaniach z uwagi na niewidoczność w miejscu sprzedaży detalicznej tj.:

- 1) cen jednostkowych dla 60 partii towarów,
- 2) cen oraz cen jednostkowych dla 24 partii towarów.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Ustalenia te udokumentowano w protokole kontroli z 5 marca 2024 r. (nr akt kontroli: WN.8361.79.2024), podpisanym przez osobę upoważnioną do reprezentowania spółki bez uwag.

Na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) - dalej jako: „Kpa”, Małopolski WIIH zawiadomieniem z 8 kwietnia 2024 r., poinformował przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w sprawie wydania na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach decyzji o nałożeniu na niego kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 tej ustawy. Jednocześnie poinformowano stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności prawo zapoznania się z aktami sprawy, sporządzenia z nich notatek i odpisów oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań. Ponadto, mając na uwadze treść art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o informowaniu o cenach, w tym samym piśmie zobowiązał stronę do przekazania informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2023. Pismo to doręczono stronie w dniu 19 kwietnia 2024 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Małopolski WIIH w drodze decyzji nr 31/2024 z 8 maja 2024 r. (sygn.: WN.8361.79.2024), nałożył na stronę karę pieniężną w wysokości 3 500 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych), na mocy art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 10 maja 2024 r.

Dnia 4 czerwca 2024 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Małopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji, w którym strona poprosiła o zmniejszenie wymiaru kary. Swoją prośbę strona umotywowała charakterem kontrolowanego sklepu (sklep małopowierzchniowy, osiedlowy) oraz wielkością osiągniętego przychodu za 2023 r.

Pismem z 1 lipca 2024 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji nr 31/2024 Małopolskiego WIIH z 8 maja 2024 r. (nr akt: WN.8361.79.2024) oraz o przysługującym mu prawie do

zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312) - dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Według § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy - dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę - dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki

inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, z późn. zm.2).

Prezes UOKiK po analizie zgromadzonego materiału dowodowego stwierdził, że w niniejszym przypadku z całą pewnością doszło do naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen, albowiem uchybienia dotyczyły braku cen i cen jednostkowych dla 24 produktów oraz cen jednostkowych dla 60 produktów z 237 towarów poddanych kontroli w tym zakresie.

Strona w swoim odwołaniu również nie neguje stwierdzonych nieprawidłowości, nie wniosła również uwag do protokołu kontroli. Organ drugiej instancji wskazuje, że przedsiębiorca, jako profesjonalista na rynku, miał obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez niego działalnością. Był on zobowiązany do umieszczenia przy produktach cen i cen jednostkowych, w sposób jednoznaczny oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wykonała powyższego obowiązku, co stanowiło wystarczającą przesłankę do przypisania jej odpowiedzialności z tego tytułu i wymierzenia jej kary pieniężnej.

W niniejszej sprawie, Małopolski WIIH był uprawniony do nałożenia na stronę kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tymi przepisami, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, mających wpływ na wymiar kary, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 3 500 zł. Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznał, że Małopolski WIIH

wymierzając karę pieniężną prawidłowo ocenił poszczególne przestanki, co miało wpływ na wymiar kary, tj. zastosował sankcję, która jest adekwatna do stwierdzonego naruszenia oraz wielkości kontrolowanego podmiotu.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że kontrolowany przedsiębiorca nie uwidaczniając informacji o cenie i cenie jednostkowej zakwestionowanych 84 produktów (spośród 237 produktów) naruszył obowiązujące przepisy w zakresie informowania o cenach produktów. Prawidłowo też wskazał, że naruszenie to dotyczyło aż 35% towarów sprawdzonych w toku kontroli, co uniemożliwiło konsumentom zapoznanie się z nimi oraz ich porównanie, tzn. przedsiębiorca pozbawił ich istotnych informacji niezbędnych do podjęcia decyzji o zakupie. Poza sporem pozostaje także kwestia czasu trwania naruszenia, która zgodnie z ustaleniami kontroli przypada na dzień stwierdzenia nieprawidłowości, zaś kończy się w momencie ich usunięcia przez stronę, co miało miejsce w toku kontroli. W tym miejscu należy podkreślić, że strona była zawiadomiona o zamiarze wszczęcia kontroli i o jej zakresie przedmiotowym.

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona nie naruszyła wcześniej przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Prezes UOKiK wskazuje, że strona została zarejestrowana w Krajowym Systemie Sądowym w 2018 r., w związku z czym winna wykazać się znajomością podstawowych przepisów związanych z jej działalnością i je respektować. Jednocześnie, z uwagi na charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy, należy stwierdzić, że brak jest wiedzy na temat uzyskanych przez stronę korzyści majątkowych lub strat wynikających z naruszenia tych przepisów. Małopolski WIIH nie pominął przy tym faktu, że strona niezwłocznie uzupełniła brakujące informacje.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę informację przekazaną przez stronę informację o wielkości przychodu oraz obrotów za 2023 r.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że przesłanka ta nie miała zastosowania, gdyż przeprowadzona kontrola nie była kontrolą w sprawach transgranicznych.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji prawidłowo uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przestanki, jakimi kierował się Małopolski WIIH przy ustalaniu

wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do obniżenia jej wysokości. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 3 500 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest, w opinii Prezesa UOKiK, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia prawa. Wymiar kary uwzględnia przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni jasnej i zrozumiałej informacji o cenie produktów, poprzez brak aktualnej informacji o cenie oraz cenie jednostkowej w odniesieniu 35% skontrolowanych towarów, co w przypadku samoobsługowego sklepu jest istotne .

Odnosząc się argumentu podniesionego w odwołaniu, że przekazane przychody pochodzą z dwóch punktów, a skontrolowany sklep wygenerował niższe przychody, organ drugiej instancji stwierdza, że zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach wojewódzki inspektorat przy miarkowaniu kary zobligowany jest do wzięcia pod uwagę całego przychodu danego przedsiębiorcy pochodzącej z działalności gospodarczej, a nie danego sklepu.

Ponadto nadmienić należy lokalny charakter sprzedaży (osiedlowy sklep) nie zmienia wagi naruszenia przez przedsiębiorcę, ponieważ zobligowany jest do bezwarunkowego przestrzegania w miejscu sprzedaży detalicznej obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach. Przepisy te w sposób niewymagających dodatkowych założeń i wykładni nakazują właściwemu organowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków ustawowych, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały usunięte. Dowiedzenie zatem, że określony podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2019 r. o sygn. akt VI SA/Wa 805/19).

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, co oznacza, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (por. wyroki NSA z dnia 23 maja 2012 r. o sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. o sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem mającym na celu niedopuszczenie do powstania tych samych lub podobnych nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone informacjami o cenie i cenie jednostkowej, jak również powinna być ona możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie spełnione, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa

warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona podjęła działania naprawcze, poprzez uzupełnienie brakujących informacji o cenach, co oznacza, że przesłanka zaprzestania naruszania prawa została spełniona. Znamienny jest przy tym fakt, że kontrola ta została przeprowadzona po uprzednim zawiadomieniu strony o zamiarze wszczęcia kontroli, a tym samym strona miała czas i możliwość odpowiedniego przygotowania się do takiej kontroli. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o cenach i cenach jednostkowych dla 84 produktów, co stanowiło aż 35% objętych kontrolą towarów. Cena i cena jednostkowa jest jednym z podstawowych kryteriów obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z wartościami innych towarów o podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach. Strona nie uwidaczniając cen i cen jednostkowych przy towarach uniemożliwiła kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych, lecz o innej masie czy objętości, a przez to utrudniła kupującym dokonanie optymalnego i właściwego dla nich wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o cenie. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia była znikoma, ponieważ konsumentom uniemożliwiono zapoznanie się z cenami oraz cenami jednostkowymi oraz ich porównanie, tzn. przedsiębiorca pozbawił ich istotnych informacji niezbędnych do podjęcia decyzji o zakupie. Organ drugiej instancji stwierdza, że naruszenie nałożonych przez przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów i ograniczało dostęp do ważnej dla nich informacji o cenie i cenie jednostkowej towarów zagwarantowanej obowiązującymi przepisami. Mając na uwadze powyższe, nie można uznać wagi naruszenia za znikomą. Nawet gdyby uznać za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie może skutkować odstąpieniem od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

W rozpatrywanej sprawie nie ziszcila się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest

karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Małopolskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Małopolskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Nie jest również możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w związku z faktem usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości, organ pierwszej instancji nie musiał wzywać strony do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i zapobiec powstawaniu podobnych naruszeń w przyszłości. Stąd też, należy przyjąć, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Prezes UOKiK wskazuje, że w okolicznościach niniejszej sprawy wymierzenie stronie kary pieniężnej może wpłynąć na wykształcenie się przekonania wśród wszystkich uczestników obrotu gospodarczego, w tym także u strony, że każde naruszenie prawa administracyjnego spotka się z odpowiedzialnością organu IH i pociągnie za sobą negatywne konsekwencje. Może to w przyszłości zapewnić, że do naruszeń prawa nie dojdzie albo będzie ich mniej. Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Reasumując należy wskazać, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że strona naruszyła art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Powyższe naruszenie, jak wskazano wcześniej, sankcjonowane jest karą pieniężną wydaną w drodze decyzji administracyjnej do 20.000 zł. Przepis ten nakazuje właściwym organom wymierzyć karę podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało jednostkowy charakter, a także nastąpiło

niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości. Wykazanie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Prezes UOKiK informuje również, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.) organ, który nałożył karę - organ pierwszej instancji, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania tej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek

ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej